Sag T-48/91

Daniel Minic
mod
Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

»Åbenbart afvisningsgrundlag«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 9. juli 1991 479

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — klage indgivet efter sagens anlæg — åbenbart at sagen må afvises

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91; Rettens procesreglement, art. 111)

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
9. juli 1991 *

I sag T-48/91,

Daniel Minic, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Petit Failly (Frankrig), ved advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 31, Grand-Rue,

sagsøger,

mod

* Processprog: fransk.

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ved Jean-Marie Stenier, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Revisionsretten, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den af ansættelsesmyndigheden trufne afgørelse af 17. maj 1991, hvorved sagsøgeren med virkning fra den 3. juni 1991 blev fritaget for sine planlægnings- og koordineringsopgaver i sprogtjenesten og på ny indplaceret i Revisionsrettens tyske oversættelsessektion,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Yeraris, og dommerne A. Saggio og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, registreret på Rettens Justitskontor den 18. juni 1991, har tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, Daniel Minic, i medfør af artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) anlagt sag med påstand om annullation af den af ansættelsesmyndigheden trufne afgørelse af 17. maj 1991, hvorved sagsøgeren med virkning fra den 3. juni 1991 blev fritaget for sine planlægnings- og koordineringsopgaver i sprogtjenesten og på ny blev indplaceret i Revisionsrettens tyske oversættelsessektion.

2 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. november 1982 blev sagsøgeren fastansat i sin stilling som oversætter i lønklasse LA7 i den tyske oversættelsessektion.

3 Den 8. oktober 1983 blev det pålagt sagsøgeren på fuld tid at udføre terminologiarbejde i sprogtjenesten samt at stå for kontakten mellem sprogtjenesten og ADAR (Audit Development and Reports).

4 Ved afgørelse af 20. november 1986 blev sagsøgeren forfremmet til lønklasse LA6, uden at han skiftede stilling.

5 Den 6. maj 1987 meddelte Revisionsrettens formand medlemmerne af Revisionsretten, at han havde besluttet, at der i sprogtjenesten skulle oprettes en koordineringscentral, som sagsøgeren skulle være ansvarlig for.

6 Den 1. februar 1990 modtog sagsøgeren en meddelelse fra sin kontorchef, hvori det bekræftedes, at han fremover skulle fungere som »assistent for chefen for sprogtjenesten, for så vidt angår koordineringen og planlægningen af oversættelsesarbejdet«.

7 Den 17. maj 1991 meddelte Revisionsrettens generalsekretær i sin egenskab af ansættelsesmyndighed sagsøgeren, at han med virkning fra den 3. juni 1991 var fritaget for sine planlægnings- og koordineringsopgaver i sprogtjenesten og med virkning fra samme dato på ny var indplaceret i den tyske oversættelsessektion.

8 Ved skrivelse af samme dato og fra samme ansættelsesmyndighed blev stillingen som ansvarlig for planlægnings- og koordineringsopgaverne nedlagt, og de arbejdsopgaver, som sagsøgeren havde udført indtil da, blev overdraget hans overordnede.

9 I skrivelse af 22. maj 1991 til Revisionsrettens generalsekretær anførte sagsøgeren: »Jeg kan ikke acceptere en sådan fremgangsmåde og skal anmode Dem om at give de fornødne oplysninger i sagen, hvor jeg er blevet sorteper. Endvidere vil jeg fremlægge min opfattelse af de faktiske omstændigheder, og i den sammenhæng vil jeg fremhæve, at jeg har handlet efter instruktion af og under ansvar over for min overordnede og med den faglige loyalitet, der er nødvendig i et job, som utvivlsomt er et af de mest stressende i Retten, eftersom man hele tiden er som en lus mellem to negle.«

10 Den 20. juni 1991 indgav sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage til ansættelsesmyndigheden, hvori han gentog indholdet af stævningen.

11 Det bemærkes, at såfremt det er åbenbart, at en ved Retten anlagt sag må afvises, kan Retten i henhold til procesreglementets artikel 111 uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten finder, at den foreliggende sag er tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter og træffer afgørelse om, at det er ufornødent at fortsætte sagens behandling.

12 I henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en af en tjenestemand anlagt sag kun antages til påkendelse, når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2. En sådan klage over den akt, der hævdes at indeholde et klagepunkt, skal indbringes inden for en frist på tre måneder. Det er ubestridt, at sagsøgeren har indgivet en klage over den akt, der efter hans opfattelse indeholder et klagepunkt imod ham, den 20. juni 1991, dvs. to dage efter anlæggelsen af nærværende sag.

13 Det må herefter fastslås, at der ikke for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indgivet en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2.

14 Endvidere bemærkes, at den omstændighed, at søgsmålet er vedlagt en anmodning om udsættelse af gennemførelsen af den påklagede afgørelse, ikke fritager sagsøgeren for forpligtelsen til i forvejen at indgive en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, men, jf. vedtægtens artikel 91, stk. 4, kun medfører, at sagsøgeren omgående kan anlægge sag ved Retten efter at have indgivet klagen, og således ikke behøver at afvente ansættelsesmyndighedens udtrykkelige eller stiltiende svar på klagen.

15 Da sagsøgeren først har indgivet klagen efter at have anlagt sag, er det åbenbart, at søgsmålet ikke opfylder de i vedtægtens artikel 91 fastsatte betingelser.

16 Det må herefter fastslås, at det er åbenbart, at den af sagsøgeren anlagte sag må afvises.

Sagens omkostninger

17 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte imidlertid selv deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 9. juli 1991.

H. Jung
Justitssekretær

C. Yeraris
Afdelingsformand